

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: V. T. N., narozený dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2023, č. j. CPR-26954-6/ČJ-2021-930310-V249,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2023, č. j. CPR-26954-6/ČJ-2021-930310-V249, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 1. 6. 2023, č. j. KRPU-55714-17/ČJ-2023-040026 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň žalobce požadoval, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je v rozporu s § 2 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce rovněž konstatoval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalovaná nedostatečně posoudila přiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.) a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (usnesení č. 2/1993 Sb.). V posuzované věci se střetl veřejný zájem na tom, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci s platným pobytovým oprávněním se základním právem žalobce na respektování jeho soukromého a rodinného života. K povinnosti žalované posoudit přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce napadeným rozhodnutím a kritériím posuzovaným při takovém rozhodování žalobce poukázal na závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-33, a ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2022, č. j. 20 A 86/2021-51.
5. Žalobce konstatoval, že jeho případné nucené vycestování do země původu by představovalo zásah do soukromého a rodinného života členů jeho rodiny, neboť žalobce by jako živitel rodiny přišel o veškeré ekonomické zázemí, které si na území České republiky vybudoval. Zároveň by byl zmařen dlouhodobý záměr členů rodiny žalobce připojit se k němu na území.
6. Žalobce podotkl, že je nutné při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života rozlišovat právě mezi složkou rodinného a soukromého života, přičemž rodinnou složku nelze považovat za dominantní či absolutní kritérium. Rodinný život vymezil jako právo na založení rodiny, stýkat se se členy rodiny a fungovat s rodinnou nerušeně v rámci jedné domácnosti. Soukromý život vymezil jako síť osobních, společenských a hospodářských vztahů vytvářející soukromý život každé lidské bytosti, k čemuž poukázal na závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 10. 2003, Slivenko proti Lotyšsku, stížnost č. 48321/99, bod 96, a rozsudku ze dne 12. 1. 2010, A. W. Khan proti Spojenému království, stížnost č. 47486/06, bod 31.
7. Dále žalobce sdělil, že na území České republiky žije od roku 2008, přičemž do roku 2022 zde úspěšně podnikal. Je zde plně integrován a vytvořil si zde stabilní ekonomické i sociální zázemí. Má zde řadu přátel a obchodních kontaktů. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalované, že přerušení uvedených vazeb nelze bez dalšího považovat za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalobce namítal, že žalovaná se s otázkou zásahu do jeho soukromého života vypořádala nedostatečně. Dodal, že zásah do jeho soukromého života způsobený napadeným rozhodnutím nebyl v demokratické společnosti nezbytný, a to v rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaná neuvedla, v čem ona nezbytnost konkrétně spočívala. Podle žalobce dodržování podmínek pobytu cizinců na území nelze podřadit pod pojem veřejné bezpečnosti. Žalobce konstatoval, že na území České republiky žil žádným životem, nepředstavuje nebezpečí pro společnost a neohrožuje veřejný zájem, k čemuž poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 5 As 102/2013.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu zamítl. Dále sdělila, že žalobce v žalobě oproti správnímu řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, pročez odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná podrobně uvedla důvody vydání napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce konstatovala, že k zániku ekonomického zázemí žalobce na území a zmaření dlouhodobého záměru jeho rodiny připojit se na území k žalobci došlo již zánikem pobytového a živnostenského oprávnění žalobce, a nikoliv až vydáním napadeného rozhodnutí. Podotkla, že v současnosti již žalobce nemůže na území legálně podnikat a finančně tak zajišťovat svou rodinu ve Vietnamu. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce stran námitky zásahu do jeho soukromého a rodinného života toliko zcela nekonkrétně poukázal na blíže nespecifikovanou řadu přátel a obchodních kontaktů, přičemž do protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že na území žádné vazby nemá a zmínil se toliko o vietnamském známém, který mu zajišťuje ubytování.
9. Žalovaná podotkla, že žalobce v rozporu se zákonem úmyslně setrvává na území České republiky, přičemž projevil záměr, zde i nelegálně vykonávat výdělečnou činnost, což je v rozporu s veřejným zájmem na tom, aby se na území zdržovali pouze ti cizinci, kteří respektují právní řád hostitelského státu. Žalovaná pokračovala, že žalobce neuvedl, v čem je jeho případ odlišný od případů ostatních cizinců, kterým je rovněž uložena povinnost opustit území, přičemž se jedná i o cizince, jejichž rodinní příslušníci žijí na území České republiky a mají zde uděleno pobytové oprávnění. Podotkla, že každý suverénní stát oprávněně reguluje pobyt cizinců na svém území, a to s ohledem na bezpečnost a hospodárné využívání zdrojů.

Ústní jednání

10. Při ústním jednání konaném dne 20. 2. 2024 právní zástupce žalobce odkázal na písemné znění žaloby. V konečném návrhu právní zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby soud uložil žalované povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.
11. Žalovaná se z účasti na ústním jednání předem písemně omluvila, aniž by požádala o jeho odročení. Soud proto v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) věc projednal v nepřítomnosti žalované.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů stran posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce.
15. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a obsáhle reagovala na odvolací námitky žalobce. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
16. Soud konstatuje, že otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území se žalovaná zabývala na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde zohlednila, že žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním a že členové rodiny žalobce žijí ve Vietnamu a rovněž nedisponují žádným pobytovým oprávněním ve vztahu k České republice a toliko uvažují o přicestování za žalobcem. Žalovaná rovněž vzala v potaz tvrzení žalobce, že si za dobu svého pobytu na území vytvořil vazby na řadu známých a obchodních partnerů. Posouzení přiměřenosti žalovaná provedla ve vztahu k čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv základních svobod a čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Z obsáhlé argumentace obsažené v napadeném rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaná podrobně zabývala dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny a své závěry řádně a přesvědčivě odůvodnila. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Nesouhlasem žalobce s věcnými závěry žalované se soud zabývá níže.
17. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2008. Dne 8. 8. 2021 končila platnost jeho oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a proto dne 5. 8. 2021 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Řízení o žádosti žalobce bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zastaveno usnesením Ministerstva vnitra ze dne 6. 10. 2021, jež nabylo právní moci dne 27. 10. 2021. Dne 21. 3. 2023 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně, aby řešil svůj pobyt na území. Jelikož žalobce od zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nedisponoval jiným pobytovým oprávněním, bylo s žalobcem den 21. 3. 2023 zahájeno řízení o správním vyhoštění.

18. Při výslechu dne 4. 4. 2023 žalobce uvedl, že o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a o tom, že pobývá na území nelegálně, se dozvěděl až v březnu roku 2023, a poté začal svůj pobyt řešit. Sdělil, že v případě, že mu nebude na území povolen pobyt, zajistí si letenku do země původu, ale potřebuje nějaký čas na ukončení své živnosti. Dále uvedl, že od roku 2022, kdy mu byla ukončena živnost, tuto živnost (obchod s textilem) v Roudnici nad Labem stále provozuje. Žalobce do České republiky přicestoval v roce 2008 a od té doby zde podnikal. Ubytování mu poskytuje známý vietnamského původu, u něhož žije. Dříve bydlel v Kralupech nad Vltavou u pana T. Do Vietnamu odcestoval navštívit rodinu naposledy v březnu 2020 a do České republiky se vrátil 30. 5. 2021. Žalobce uvedl, že jinou žádost o pobyt nepodal a na území Evropské unie nemá žádné rodinné příslušníky ani jiné příbuzné. Ve Vietnamu má manželku a dvě děti, kteří Českou republiku nikdy nenavštívili. Žalobce ovládá češtinu jen na velmi nízké úrovni a v České republice nemá žádné kulturní ani společenské vazby. Konstatoval, že měl původně v plánu, že za ním rodina přicestuje, ale tento záměr mu nyní nejspíš nevyjde, ale přál by si zde zůstat.
19. Dne 22. 5. 2023 bylo řízení o správním vyhoštění překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění by představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce vzhledem k tomu, že žalobce připustil svůj neoprávněný pobyt na území, dobrovolně svojí pobytovou situaci přišel řešit, oznámil záměr odletět do země původu a předložil k tomu příslušnou letenku. Následně bylo dne 1. 6. 2023 vydáno prvostupňové rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států Evropské unie, proti němuž podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla napadeným rozhodnutím ze dne 22. 9. 2023.
20. Soud následně přistoupil k vyhodnocení námitek vztahujících se k otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce uvedl, že jeho případné nucené vycestování do země původu v důsledku napadeného rozhodnutí by představovalo zásah do soukromého a rodinného života členů jeho rodiny, neboť žalobce by jako živitel rodiny přišel o veškeré ekonomické zázemí, které si na území České republiky vybudoval, přičemž současně by byl zmařen dlouhodobý záměr členů rodiny žalobce připojit se k němu v České republice. Žalobce kladl důraz na případný zásah do jeho soukromého života, neboť na území České republiky žije od roku 2008, přičemž do roku 2022 zde úspěšně podnikal. Je zde plně integrován a vytvořil si zde stabilní ekonomické i sociální zázemí a má zde řadu přátel a obchodních kontaktů.
21. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že „[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života[.]“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
23. K aplikovatelnosti institutu povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 (dříve odst. 3) zákona o pobytu cizinců soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.“
24. Soud podotýká, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území České republiky po určitou dobu, tedy neukládá zákaz opětovně do České republiky přicestovat. Umožňuje tudíž cizinci v domovském státě zařídit vše potřebné pro legální pobyt na území České republiky a je prostředkem k tomu, aby cizinec uvedl svůj budoucí pobyt na území do souladu se zákonem. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území České republiky rodinné vazby, tak bez dalšího nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-33, o povinnosti posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince při rozhodování o povinnosti opustit území). Správní orgány byly proto povinny řešit nelegální pobyt žalobce na území České republiky co nejšetrnějším způsobem vůči žalobci vzhledem k jeho soukromému a rodinnému životu.
25. Soud k namítané nepřiměřenosti s ohledem na rodinné příslušníky žalobce konstatuje, že z výpovědi žalobce je zřejmé, že jeho manželka a dvě děti žijí ve Vietnamu a v České republice nikdy nebyly, a tedy svůj rodinný život realizují mimo Českou republiku. Soud proto shledává z hlediska posuzování nepřiměřenosti naprosto nepodstatným pouhý záměr rodinných členů žalobce přicestovat za ním do České republiky. S ohledem na záměr rodinných členů žalobce se s ním sloučit je nutné podotknout, že žalobce ani nedisponuje žádným pobytovým oprávněním pro pobyt v České republice.

26. Dále soud neshledal důvodnou námitku, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce. Žalobce v žalobě mimo členů své rodiny ve Vietnamu neidentifikoval jedinou konkrétní osobu a hovořil toliko obecně o řadě přátel a obchodních partnerech, se kterými během doby svého pobytu zde utvořil vazby. Ve správním řízení vypověděl, že zde má vazbu toliko na známého vietnamského původu, u něhož bydlí. Takováto žalobní tvrzení jsou zcela obecná a neobsahují žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by alespoň naznačovaly, že by napadené rozhodnutí mohlo nepřiměřeně zasáhnout do soukromého života žalobce. Nutno dodat, že žalobce měl ve správním řízení zákonem uloženou povinnost, aby veškeré skutkové okolnosti týkající se posouzení nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí sdělil žalované, což bylo z povahy věci v jeho zájmu. Soud nepopírá, že žalobce za dobu svého pobytu na území určité vazby navázal, ale vazby vymezené takto povrchně nemohou požívat žádné relevance s ohledem na ochranu soukromého života žalobce.
27. Tvrzení žalobce o tom, že je zde plně integrován, shledává soud značně nadneseným, neboť žalobce ve správním řízení vypověděl, že češtinu zná na minimální úrovni, a to zde pobývá od roku 2008, a na Českou republiku nemá žádné kulturní ani společenské vazby. O náležité integraci žalobce nespovídá ani jeho tvrzení o tom, že zde nadále provozuje živnost, ačkoliv již od roku 2022 nedisponuje živnostenským oprávněním.
28. K námitce, že zásah do soukromého života žalobce způsobený napadeným rozhodnutím nebyl v demokratické společnosti nezbytný, přičemž žalovaná neuvedla, v čem ona nezbytnost konkrétně spočívala, soud uvádí, že ačkoliv napadeným rozhodnutím v určité míře došlo k zásahu do soukromého života žalobce, nejedná se v žádném ohledu o zásah nepřiměřený, jak uvedl soud výše. Zákon poskytuje ochranu proti nepřiměřenému zásahu do soukromého života, nikoliv proti jakémukoliv zásahu sebemenší intenzity. Žalovaná ve svých úvahách s pojmem nezbytnosti uložení povinnosti opustit území v demokratické společnosti neargumentovala, a tudíž nebyla ani povinna tento závěr (který neučinila) blíže rozvádět. V projednávaném případě je rozhodné, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, což je dostatečným důvodem k uložení povinnosti opustit území. Soud podotýká, že státní regulace pobytu cizinců na území sama o sobě není ničím, co by bylo v demokratické společnosti nepřípustné, přičemž stát prostřednictvím regulace pobytu cizinců na území zajišťuje na svém území veřejnou bezpečnost.
29. K žalobcem namítané nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že z podkladů obsažených ve správním spise, a především z informací poskytnutých samotným žalobcem, dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřené.
30. K obecným žalobním námitkám, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu soud uvádí, že žalobce k tomuto nevyklíčil žádné konkrétní skutkové okolnosti a toliko deklaroval porušení uvedených ustanovení. Takto obecně formulované námitky nemají kvalitu žalobních bodů dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Právní náhled na věc se nemůže omezit toliko na obecné odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými okolnostmi (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.

31. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. února 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce